Η φάρσα και τα ξενοδοχεία
Ray Coobney : Όλο *sex στο Sussex*, θέατρο «Σμαρούλα Γιούλη» 2003

Το ξέρουμε από τον Ξενόπουλο και αργότερα από τον Σακελλάριο: το αστείο και ανάλαφρο έργο, ιδίως όταν διαθέτει καλοστημένη πλοκή, προσφέρουν τις καλύτερες προϋποθέσεις για εμπορική επιτυχία. Η γραφή του Ray Cooney είναι στις μέρες μας μία επιπλέον απόδειξη. Οι θίασοι και οι πρωταγωνιστές τον προτιμούν, οι θιασάρχες επενδύουν ευχαρίστως τα χρήματά τους στα έργα του, ενώ το κοινό, ο μεγάλος κριτής της ελεύθερης αγοράς, επιβραβεύει συχνά τέτοιες επιχειρηματικές επιλογές.

Το *Όλοι sex στο Sussex* (1981), πέρα από τον παιγνιώδη τίτλο του, προσφέρει ένα ατέλειωτο παιχνίδι ξεστρατημάτων, παρεξηγήσεων και ανατροπών, που το καθιστά μια τυπική πλέον φαρσοκωμωδία. Υπάρχει κατ' αρχάς ένα κεντρικό σχέδιο εξαπάτησης: ο βουλευτής σύζυγος θέλει να ξεγελάσει τη γυναίκα του και να συναντηθεί με την ερωμένη του, που τυχαίνει να είναι και γραμματέας στο αντίπαλο κόμμα. Εμφανίζεται επιπλέον ένα πρόσωπο, το οποίο εξαρχής προορίζεται για θύμα της εξαπάτησης: είναι ο γραμματέας και βοηθός του βουλευτή, που θα στήσει το σκηνικό, αλλά και θα επωμιστεί όλα τα βάρη της εξαπάτησης. Επίσης, ο τόπος της δράσης είναι ο τυπικός τόπος της φάρσας: το ξενοδοχείο και τα δύο αντικρυστά δωμάτια, όπου μπαινοβγαίνουν οι εραστές, οι αντεραστές και οι απατημένοι σύζυγοι, καθώς και τα συνηθισμένα υπηρετικά πρόσωπα που περιπλέκουν ακόμα περισσότερο τις καταστάσεις: η σουμπρέτα καμαριέρα και ο κινέζος σερβιτόρος. Τέλος, η σύνθεση του έργου είναι απλή, ο ρυθμός τόσο ταχύς, ώστε να απαλειφθούν οι συναισθηματισμοί, να μην προλαβαίνουν να εκδιπλωθούν πλήρως οι χαρακτήρες ούτε οι θεατές να εξετάζουν και πολύ το περιεχόμενο του λόγου. Αντ' αυτού, εκδηλώνεται μια ξέφρενη πορεία με απροσδόκητα και ασήμαντα συμβάντα, μικρά κόλπα και πρόχειρες δικαιολογίες, απιθανότητες, εκπλήξεις και υπερβολές. Ένα κουτοπόνηρο ερωτικό ανακάτεμα, ένας μικρός και ζωηρός παφλασμός που γρήγορα ξεθυμαίνει. Τα έχει αυτά η θερινή Αθήνα, ίσως για να αντιμετωπίσει με χαμόγελο το ζέστη.

Ο Βλαδίμηρος Κυριακίδης, στοχεύοντας στη χαλάρωση και στην εύκολη διασκέδαση, ακολούθησε τη σκηνοθετική πεπατημένη, στηριζόμενος περισσότερο στους ρυθμούς του έργου και λιγότερο στους ηθοποιούς του, που ούτως ή άλλως έμοιαζαν να βλέπουν μπροστά τους κάμερες, αντί θεατών. Τα σκηνικά της Δέσποινας Βολίδη ευρύχωρα, ρεαλιστικά και πρακτικά για τους δύο χώρους του έργου. Άσχετες ακούστηκαν οι μουσικές επιλογές του Δημήτρη Μενούνου ενώ οι φωτισμοί του Γιάννη Δρακουλαράκου ήταν σχεδόν ανύπαρκτοι.

Ο Κυριακίδης έδωσε έναν απολαυστικό σεμνότυφο γραμματέα, που όσο προσπαθεί να ξεμπλέξει το αφεντικό του τόσο μπλέκεται αυτός στο δίχτυ που έχει στήσει η φάρσα του Cooney. Είναι ηθοποιός με ικανότητα και ταλέντο, για να τα καλλιεργήσει όμως αμφότερα σε βάθος οφείλει να σκύψει κάτω από τα φώτα της πρωταγωνιστικής δημοσιότητας. Δεν θα ήταν άσκοπο δε να μείνει προς το παρόν μακριά από τη σκηνοθετική πρόκληση. Η εμπέδωση των κωδίκων, η μακρόχρονη τριβή με ποικίλα και δύσβατα κείμενα, η εντατική μελέτη και η καλλιέργεια μιας πιο «πλαστικής» υποκριτικής ίσως τον βοηθήσουν στο μέλλον να φτάσει εκεί που μάλλον σκοπεύει. Κάτι που δεν φαίνεται να κάνει ο Θάνος Καληώρας, ο οποίος δεν φαίνεται να σκοπεύει σε κάτι άλλο από τη συντήρηση των κεκτημένων και την ευσυνείδητη διεκπεραίωση, με αντίτιμο όμως τη συγκρατημένη απόδοση, τη στατικότητα και την επανάληψη. Η Μαρία Γεωργιάδου είναι ένα άλλο ταλέντο που δείχνει να χάνεται στη μανιέρα της τηλεοπτικής ευκολίας και στη μονοτονία της καρικατούρας. Η επανάληψη εδώ γίνεται επίμονη, αλλά και συμψηφιστική, αφού εξαλείφει τις διαφορές μεταξύ του απρόοπτου, του τραγελαφικού και του προκλητικού. Η όμορφη παρουσία της Κατερίνας Μάντζιου εξαχνώνεται από την υπερβολικά ηχηρή φωνή και το στυλιζαρισμένο παίξιμό της. Η Δέσποινα Ρεντούμη στον ρόλο της πονηρής, πλην κοινότυπης καμαριέρας ήταν «στημένη» και ανεπαρκής. Αντιθέτως, ευοίωνοι υπήρξαν οι Πρόδρομος Τοσουνίδης στον

μονοκόμματο νεαρό ηθοποιό, ο Πάνος Σταθακόπουλος στον τυπικό διευθυντή του ξενοδοχείου, αλλά και ο Θωμάς Παλιούρας, που συνδύασε τη φυσική του εμφάνιση με την ερμηνευτική του οξυδέρκεια.

Οι θερινές αθηναϊκές παραστάσεις φαίνεται πως, μαζί με τη ζέστη του άστεως, φορτώνονται τα κακόγουστα και ελλιπέστατα προγράμματα.

Highlights B6, 2003